

ОФІС
ПРЕЗИДЕНТА
УКРАЇНИ

Кабінет Міністрів
України

ЦЕНТРИ ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ

створені за ініціативи Офісу Віцепрем'єр-міністра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції, сприяння Урядової Уповноваженої з питань гендерної політики, підтримки UNFPA, Фонду ООН у галузі народонаселення, й місцевих органів влади

У 2022 році з початком повномасштабної війни Україна зіштовхнулася із безпрецедентним рівнем насильства. За даними ООН станом на лютий 2023 року майже **вісім мільйонів** українців стали біженцями, ще **5,3 мільйона** — внутрішньо переміщеними особами.

Для оперативного реагування на виклики війни та травми й насильство пов'язані із нею, за ініціативи Офісу Віцепрем'єр-міністерки з питань європейської та євроатлантичної інтеграції, сприяння Урядової Уповноваженої з питань гендерної політики, та підтримки місцевих органів влади, UNFPA, Фонд ООН у галузі народонаселення, створив унікальний для України сервіс — **ЦЕНТРИ ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ**.

«Допомогу має отримати абсолютно кожен. І ця допомога повинна бути централізованою та безперебійною, доступною й людяною. Саме такою, яку надають постраждалим Центри допомоги врятованим», –

наголосила Перша Леді України, **ОЛЕНА ЗЕЛЕНСЬКА**

У Центрах допомоги врятованим, люди, які виїхали з зони активних бойових дій та/або тимчасово окупованих територій, можуть отримати **комплексну соціально-психологічну підтримку** в одному місці. Також допомогу у Центрах можуть отримати і місцеві мешканці, які постраждали через війну. Фахівці надають допомогу усім, хто звертається.

ЦЕНТР ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ

ЯКУ ДОПОМОГУ МОЖНА ОТРИМАТИ У ЦЕНТРАХ ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ?

психологічна допомога;

юридичні консультації;

інформаційна підтримка з медичної допомоги, державних виплат, гуманітарної допомоги, тимчасового прихистку.

Фахівці та фахівчині Центру також надають комплексну спеціалізовану допомогу у випадках сексуального насильства пов'язаного з війною та забезпечують доступ постраждалих до необхідної підтримки.

ЯКІ ФАХІВЦІ ПРАЦЮЮТЬ У ЦЕНТРАХ?

- соціальні працівники;
- психологи, зокрема, дитячі психологи та психологи для надання спеціалізованої соціально-психологічної допомоги постраждалим від насильства;
- юристи;
- спеціалісти ведення випадків для надання комплексної спеціалізованої допомоги у випадках насильства, пов'язаного з війною та забезпечення доступу постраждалих до необхідної підтримки.

ЯК ФАХІВЦІ НАДАЮТЬ ПІДТРИМКУ?

Безпечно, конфіденційно, безоплатно та тільки за добровільної інформованої згоди тих, хто звертається до Центрів.

ПЕРШИЙ ЦЕНТР ДОПОМОГИ
ВРЯТОВАНИМ РОЗПОЧАВ
СВОЮ РОБОТУ У **ЗАПОРІЖЖІ**
В ЛИПНІ 2022 РОКУ

*«Запоріжжя від початку повномасштабної агресії Росії стало хабом для тих, хто тікає від жаху війни. Це місто щодня приймає сотні громадян, які виїхали з зони активних бойових дій чи окупованих територій. Відтак, основним пріоритетом було створення умов для надання комплексної допомоги врятованим, — зазначила під час відкриття Центру Віцепрем'єр-міністерка з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України **ОЛЬГА СТЕФАНІШИНА**. — У Центрі нададуть безкоштовну психологічну, правову та медичну підтримку. Основний принцип — не допустити повторного травмування постраждалих та забезпечити середовище довіри. Саме від першого досвіду отримання допомоги залежить подальша реабілітація.*

*«Під час війни рівень насильства завжди збільшується. Ми знаємо про випадки сексуального та інших видів насильства і прагнемо допомогти постраждалим отримати відповідну спеціалізовану допомогу. Саме тому у Центрі приділятиметься увага жінкам, чоловікам, дітям які постраждали від насильства, щоб вони могли отримати всю необхідну допомогу, подолати травму, відновити сексуальне і репродуктивне здоров'я та працювати із фаховими спеціалістами/-ами стільки часу, скільки буде необхідно, незважаючи на місце їхнього перебування», — сказав **ПАВЛО ЗАМОСТЬЯН**, заступник представника UNFPA, Фонду ООН у галузі народонаселення в Україні.*

За час роботи Центру, станом на лютий 2023 лише у Центрі допомоги врятованим у Запоріжжі фахівці надавали допомогу постраждалим майже **5 тисяч разів**.

ЗАПОРІЖЖЯ

СТАНОМ НА: 13.02.2023

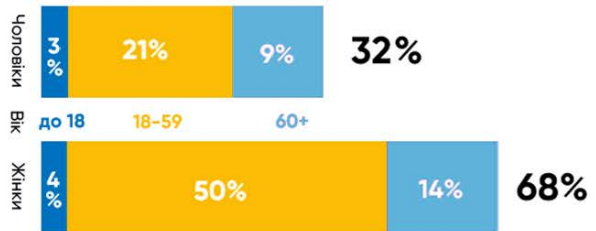
4909

Кількість усіх наданих послуг

94%

послуг надано ВПО

ДЕМОГРАФІЧНІ ПОКАЗНИКИ БЕНЕФІЦІАРІВ

КІЛЬКІСТЬ ПОСЛУГ ЗА ВИДОМ

ВИЯВЛЕНО ВИПАДКІВ

Гендерно зумовленого насильства **70**

Сексуального насильства **12**

Інколи фахівцям Центру доводиться надавати першу психологічну допомогу при надзвичайних ситуаціях та трагедіях.

У вересні 2022 року, саме вони, спільно із фахівцями мобільної бригади соціально-психологічної допомоги UNFPA, першими надавали допомогу людям, які вижили під час розстрілу цивільної евакуаційної колони у Запорізькій області.

ФОТО: ГУ ДСНС у Запорізькій області)

«Були як фізично постраждали, так і, звісно, психологічно: люди пережили стрес, шок. Вони потребували першої допомоги»,

— говорить психолог **ОЛЕКСАНДР**

«Мені особливо запам'яталася жінка з дочкою, з чоловіком. Вона була у тій колонії, яку обстріляли. Вона прикрила собою свою дочку. А поряд жінка з дитиною загинули. Вона не плакала. Вона була дуже замкнута у собі»,

— каже психологиня **ТЕТЯНА**

НАСТУПНИМИ МІСТАМИ, ДЕ ВДАЛОСЯ ВІДКРИТИ ЦЕНТРИ ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ СТАЛИ **ЛЬВІВ** ТА **ДНІПРО**. ЦЕ ВІДБУЛОСЯ У СЕРПНІ.

Самі ці міста стали хабами, які приймали чи не найбільшу кількість внутрішньо переміщених осіб. За даними видання Радіо Свобода, у Львові нове життя почали 150 тисяч переселенців, на Дніпропетровщині, за даними обласної ради, — понад 300 тисяч.

*«Відкритий в місті Дніпро Центр допомоги врятованим – це можливість надати необхідну допомогу і консультації громадянам, які виїхали з тимчасово окупованих територій, зокрема, з питань сексуального насильства пов'язаного з війною, допомогти їм ідентифікувати цей та інші воєнні злочини, скоєні російськими військовими проти них особисто, або проти їх близьких та оточуючих, запропонувати підтримку на будь-якому етапі, – зазначила Урядова уповноважена з питань гендерної політики України **КАТЕРИНА ЛЕВЧЕНКО**, – Напрацьований в Дніпрі, Запоріжжі та Львові досвід, Уряд буде масштабувати, в тому числі ми вважаємо необхідним відкриття таких Центрів за кордоном»*

ЧАСТИНА ПРАЦІВНИКІВ ЦЕНТРІВ ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ І САМІ У МИНУЛОМУ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНІ ОСОБИ, ТОЖ ПРОЙШОВШИ ЦЕЙ ШЛЯХ, ВОНИ ЗНАЮТЬ, ЯК ДОПОМАГАТИ ІНШИМ

«Ми залишилися без захисту й не розуміли, що робити», —

такими для Ганни Тартинських, психологині із нині не підконтрольного уряду України Бердянська, були перші дні війни. Та попри загальну розгубленість, майже одразу почала надавати допомогу іншим у службі психологічної підтримки міста. А евакуюючись змінила життя 6-річного хлопчика із Маріуполя. Його батьки загинули під час обстрілу міста. Ганна допомогла йому виїхати у Дніпро й знайти люблячу прийомну родину.

Після переїзду Ганна влаштувалася працювати у мобільну бригаду соціально-психологічної допомоги міста Дніпра. Опісля перейшла працювати до Центру допомоги врятованим. Обидва сервіси працюють завдяки підтримці Фонду ООН у галузі народонаселення.

Ганна розповіла UNFPA про те, яким для неї був початок повномасштабної війни та як почала нове життя у новому місті.

«Те в якому стані проїжджали люди з Маріуполя і що з ними відбувалося — це, мабуть, було найстрашнішим»

Перший день повномасштабної війни не був неочікуваним, але був

страшним. Наше місто — Бердянськ, було лише за 70 кілометрів від тодішньої лінії фронту. Всі вісім років ми жили в тривозі, а лютий був особливо емоційно складним. Ми розуміли, що насувається.

Мої діти, як волонтери, готували шляхи евакуації. Але 24 лютого ми не змогли нікуди поїхати. Всюди вже були російські війська.

У перший тиждень треба було пристосуватися до того, що місто заблоковане, що немає наших військових, не працюють ніякі правоохоронні структури, що в місто і з міста нікого не випускають, що полиці магазинів дуже швидко стають порожніми. Це було страшно. Ми залишились без захисту й не розуміли, що робити. Тому ми одразу ж згурпувалися. Мої вже дорослі діти приїхали до мене. Ми взяли до себе ще одну родину, у якої не було опалення та запасів продуктів. Всі разом облаштували підвал, подбали, щоб у нас було тепло, щоби було на чому готувати їжу.

Вже 27 лютого ми опинилися під тимчасовим контролем Росії. А через тиждень я почала працювати. Ми із колегами зібралися і вирішили,

що будемо надавати гуманітарну допомогу: шукати їжу, побутові речі, які потрібні були людям, формувати набори і роздавати їх. Одночасно із цим в місті створили гуманітарний штаб. Я у цьому гуманітарному штабі реагувала на дзвінки людей, які були в розпачі й страху. Сформувала психологічну службу. Згодом проводила тренінги про надання першої психологічної допомоги.

Потім до міста масово почали їхати маріупольці, які змогли вирватися і втекти. Це були розстріляні машини, поранені люди. Три тижні майже цілодобово я працювала лише з ними. Те в якому стані проїжджали люди з Маріуполя і що з ними відбувалося — це, мабуть, було найстрашнішим. Особливо з огляду на мою професію і те, що я чула найменші подробиці їхнього життя.

Нам евакуюватися ніяк не вдавалося — не було зелених коридорів. Спочатку у березні поїхали мої сини. Я змогла виїхати у квітні.

«Із собою вивозила шестирічного Іллю із Маріуполя»

2010 року ми познайомилися із громадською організацією «М.АРТ.ІН-КЛУБ», яка на той час була у Макіївці на Донеччині. Місія цієї організації — захист дітей у біді. Яюсь керівниця організації написала мені, що у Маріуполі є хлопчик в якого немає батьків. Вони загинули під час ракетного обстрілу. Є сім'я, яка ним опікується, шукає то одне бомбосховище, то інше. Вона запитала чи могу я його прийняти, якщо вони довезуть його до Бердянська. Звісно, я сказала так.

Коли на початку квітня цього хлопця привезли і передали мені, то він був у важкому стані, майже не розмовляв і потребував лікування. У Бердянську на той момент не було ліків, які йому були потрібні і ми шукали шляхи, аби йому допомогти.

Коли він хоч трохи прийшов в норму, ми зібрались і поїхали в

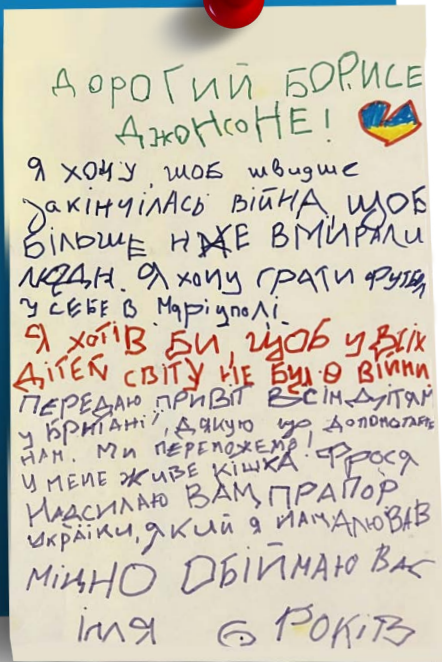
Дніпро. Виїжджали дуже складно. На нашому шляху було багато російських блокпостів й на кожному з них людей перевіряли, ставили запитання, іноді погрожували, іноді вдавались до шантажу. Ілля дивився увікно і дуже голосно говорив: «Чому вони нас зараз не вбивають?».

Коли ми побачили перших наших військових, то плакали в автобусі майже всі. Вони зайшли всередину принесли апельсини й цукерки дітям, і лише після цього зі спокійною душею ми поїхали далі.

У Дніпрі «М.АРТ.ІН-КЛУБ» уже нас чекав. Вони подбали про житло для нас, активно включилися у те, щоб знайти для Ілли нову родину, аби він не потрапив до інтернату.

Було багато кандидатів, тих, хто цією історією перейнявся і співчував хлопцю. Ми йому казали: «Ілляша, ми шукаємо тобі добрих гарних друзів, з якими ти зможеш бути довго-довго, якщо ти захочеш». І коли приїхали його майбутні прийомні батьки, то на другий день знайомства він же казав: «Можна я з ними буду довго? Можна я з ними залишуся?». Вони йому дуже сподобались.

Ми зараз слідкуємо за життям Іллі у соцмережах і надихаємося його історією.

Ілля — хлопчик, який написав листа колишньому британському Прем'єр-міністру Борису Джонсону у відповідь на його звернення до українських дітей. До листа Ілля додав намальований власноруч великий прапор України.

**«Будь-яке насильство
травмує, робить
людину безпорадною»**

Переїхавши до Дніпра через тиждень чи два я почала працювати у мобільній бригаді соціально-психологічної допомоги для постраждалих від гендерно зумовленого та домашнього насильства, опісля стала психологинею Центру допомоги врятованим. Ми надаємо підтримку, стабілізуємо психологічний стан тих, хто виїжджає із зони активних бойових дій, із невідконтрольних Україні територій. Всі послуги ми надаємо безкоштовно і якщо людина бажає, то абсолютно анонімно.

Я сама пройшла шлях евакуації, знаю, як це жити у місті, де зникли всі правоохоронні органи твоєї країни, де немає твоєї армії, де ти беззахисний. Я змогла впоратися із своїми почуттями та емоціями і зараз маю ресурс допомагати іншим теж проходити цей шлях відновлення і пошуку спокою.

Будь-яке насильство травмує, робить людину безпорадною, залишає із відчуттям, що їй загрожує небезпека. Але завдяки підтримці люди змінюють свої життя, і це мене мотивує продовжувати працювати в цій сфері. Мене мотивує те, як люди знаходять безпеку, щастя, відновлення.

Центр допомоги врятованим у Дніпрі, станом на лютий, допоміг понад 800 клієнтам.

ДНІПРО

СТАНОМ НА: 01.01.2023

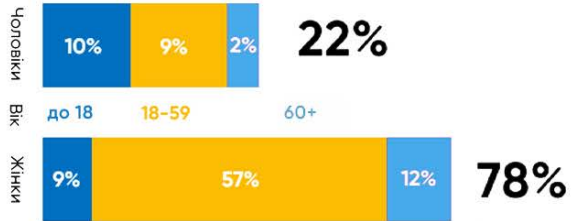
834

Кількість усіх наданих послуг

93%

послуг надано ВПО

ДЕМОГРАФІЧНІ ПОКАЗНИКИ БЕНЕФІЦІАРІВ

КІЛЬКІСТЬ ПОСЛУГ ЗА ВИДОМ

ВИЯВЛЕНО ВИПАДКІВ

Гендерно зумовленого насильства **29**

Сексуального насильства **10**

Станом на лютий Центр допомоги врятованим у Львові надав підтримку **майже 1 800 клієнтів**.

ЛЬВІВ

СТАНОМ НА: 31.01.2023

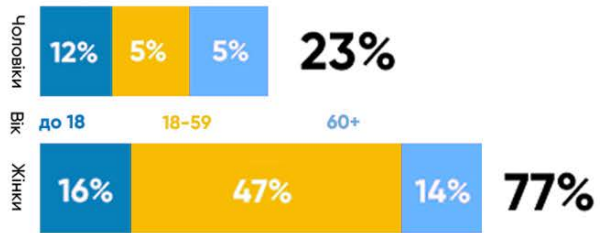
1771

Кількість усіх наданих послуг

99%

послуг надано ВПО

ДЕМОГРАФІЧНІ ПОКАЗНИКИ БЕНЕФІЦІАРІВ

КІЛЬКІСТЬ ПОСЛУГ ЗА ВИДОМ

ВИЯВЛЕНО ВИПАДКІВ

Гендерно зумовленого насильства **411** Сексуального насильства **31**

У ЖОВТНІ ЦЕНТР ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ
ЗАПРАЦЮВАВ У **СТОЛИЦІ**.

«UNFPA працює в надзвичайних ситуаціях та гуманітарних кризах по всьому світу, і ми знаємо, що конфлікти та кризи непропорційно впливають на жінок. Ось чому так важливо надавати життєво необхідні послуги та підтримку жінкам і дівчатам. Завдяки цьому новому Центру допомоги врятованим ми значно розширюємо допомогу, яку надаємо жінкам і дівчатам, які постраждали від війни в Україні»,

– говорить Представник UNFPA, Фонду ООН у галузі народонаселення в Україні,

ХАЙМЕ НАДАЛЬ

МАЙЖЕ З ДНЯ ВІДКРИТТЯ, ЦЕНТР ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ МАВ ПЕРШИХ КЛІЄНТІВ

«Коли почалася війна люди почали зближуватися. Колишній чоловік почав до нас приходити, навідувати дитину. Спершу він був дуже милий, але це тривало не довго. В нашому житті знову з'явилося насильство», — щоб розірвати коло насильства 33-річній Катерині довелося виїхати та трьома дітьми з на той момент окупованого Херсона й почати нове життя у столиці.

Повномасштабна війна не лише спричинила тисячі цивільних жертв по всій країні, але й вплинула на рівень домашнього насильства. Воно не просто нікуди не зникло, а подекуди загострилося. Центри допомоги врятованим підтримують не лише постраждалих від травм пов'язаними із війною, але й постраждалих від інших форм насильства. Завдяки допомозі

фахівців із різних сфер — притулку для постраждалих у Херсоні, польових спеціалістів UNFPA у Запоріжжі, Центру допомоги врятованим у Києві Катерина змогла евакуюватися із на той момент невідконтрольного уряду України Херсона і почати нове життя у Києві.

«Від ранку і до ночі у місті були обстріли»

24 лютого ми не спали. Я почула три сильні вибухи. Моя мама якраз

«Насильство почалося із контролювання»

о п'ятій ранку збиралася на роботу і каже: «почалася війна». Я не повірила одразу, бо яка може бути війна у 21 столітті? Але о сьомій ранку всі сусідки вийшли шоковані на вулицю, бо над будівлями неподалік від нас був чорний дим. У всіх був шок і страх. Ці емоції важко описати.

Діти не розуміли, що таке війна. Молодшій доньці я одразу почала говорити, що це феєрверки. Я не хотіла, щоб вона налякалася, але вона розуміла, що відбувається насправді.

В Херсоні були постійно обстріли: зранку і до вечора. Вікна тряслися. Ми спершу бігали у підвал до сусідки, вона вже навіть хвіртку не закривала, вигукувала: «Катю, ми вас чекаємо». А потім ти починаєш звикати до цього стану.

Я до останнього боялася виїжджати. Укріплювала підвал. Ми готувалися зимувати у місті. Я робила закрутки все літо, щоб у нас була їжа: компоти, варення. Але крайньою точкою, яка таки змусила мене евакуюватися, стало те, що у нашій родині повернулося насильство та цього разу страждати від нього почала вже не я, а мій син.

На початку наших стосунків із чоловіком не було і натяку, що щось не так. Він був такий турботливий.

— Що тобі купити, зайчику, — намагався піклуватися про нас.

А потім ми почали жити разом і майже одразу все змінилося. В мене був шок. Я не могла зрозуміти чому людина так раптово стала іншою, що сталося, за що він так зі мною.

Я добре памятаю коли він вперше мене скривдив. Синові тоді було чотири, а доньці два. Він їхній вітчим. Наша спільна донька тоді ще не народилася. Я планувала

їхати забирати дітей із садочка, але він сказав: «Ні, ти не поїдеш, я їх забиратиму». Я відповіла: «Чого це ти поїдеш?». Він сказав, що поїде сам і вдарив мене. Я лише відчула, яка каплі крові стікають на наш білий кахель на кухні. Він заштовхнув мене у дім, зачинив двері на ключ й сказав: «Там є м'ясо, готуй вечерю. Я скоро буду з дітьми, з моїми дітьми».

Він почав все контролювати, не дозволяв мені нікому телефонувати. Забороняв говорити з батьками, із сестрою. Ми переїхали в інший район, щоб не спілкуватись й не бачитися ні з друзями, ні з рідними. Якось я повезла дітей до лікарні й зателефонувала сестрі, але одразу ж видалила цей дзвінок із вихідних. А коли прийшла додому, він узяв телефон і перевірів скільки у стартовому пакеті залишилось хвилин на вихідні дзвінки, скільки тривали наші з ним дзвінки, все це обрахував і каже: «Де одна хвилинка, ще одну хвилину ти з кимось розмовляла, чому ця хвилинка зникла?». Я відповіла, що дзвонила до сестри, але видалила, бо боялася, що він перевірить і побачить це. Він не повірив,

стверджував, що я телефонувала іншому чоловікові. Після цього він вкотре мене побив.

Я мільйон разів йшла від нього, забирала дітей і йшла. Але він приходив до будинку батьків, влаштовував скандал, підіймав руку на моїх батька і матір. Ми викликали правоохоронців, але марно. Він говорив: «Я розчленую тебе, твоїх батьків, дітей.» Я починала боялася за рідних, почувалася винною, що вони страждають через мене. І через цей страх я поверталася.

«Це був перший крок до того, щоб втекти із замкнутого кола насильства»

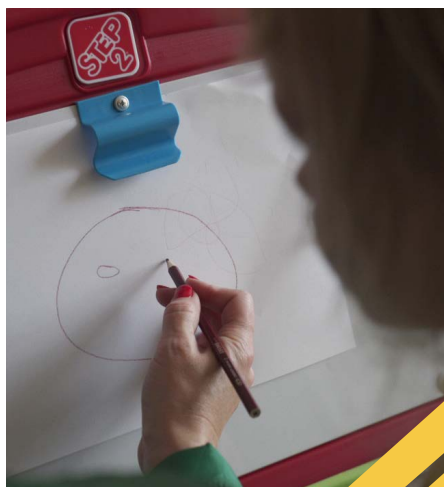
Я таки змогла від нього піти. Коли у нас з'явилася донька, їй було шість місяців, я пішла на роботу. Грошей у нас не було, він не хотів працювати, тому на роботу пішла я — торгувала на ринку. Перший день повернулася у такому гарному настрої: «Вау, мої перші 300 гривень, я можу купити дитяче харчування». На третій мій робочий день я повертаюся і бачу, що у нього немає настрою. У вечері він мене вдарив. Якщо раніше на

ранок після побиття він змінювався, і ніби нічого й не було. То на цей раз він продовжив мене бити і зранку. Дитина налякалася й заплакала. Він видер її із моїх рук і продовжив почате. Я вибігла із дому, він вийшов за мною із молотком й почав бити по спині. Він дивом не пошкодив мені хребта. Почувши крик, вибігли сусіди й викликали поліцію. Він закрив хвіртку і сказав: «Ти не отримаєш дитини, ти її більше ніколи не побачиш». Я подумала тоді: «Досить, це востаннє він так із нами чинить».

Приїхала поліція. Ми зайшли у дім, я забрала дитину, збрала всі свої речі й поліцейською машиною мене відвезли до мами. У вечері він знову прийшов до моїх батьків. П'яний. І знову почалося все з початку. Мама викликала поліцію. І поліцейська запитала: «Вам потрібна допомога?» Це було вперше, коли мені запропонували допомогу і я звісно ж погодилась.

Це був перший крок до того, щоб втекти з цього замкнутого кола насильства. Мене відвезли у кризову кімнату, дали продуктовий набір, я почала займатися з

психологом, виплакала свій біль, мені допомогли юридично, виписали заборонний припис на пів року, щоб він не мав права до нас наближатися. Всі ці пів року ми не бачилися і це допомогло більше не повертатися у ці стосунки. Я почала жити іншим життям.

«Через війну насильство повернулася знову»

Коли почалася війна, люди почали зближуватися. Чоловік почав приходити додому до дитини. Поводився він дружньо, я навіть інколи дозволяла йому гуляти із донькою. Я розуміла, що між нами все покінчено та із донькою не забороняла бачитися. Але по трохи

він знову почав мене контролювати, розпитувати куди я ходжу. У Херсоні від початку вторгнення було не легко роздобути їжу, тому я вибігала зазвичай із самого ранку купити хоч якихось продуктів. Пізніше це робити було небезпечно, на вулицях було багато російських військових із зброєю, їздити БТР-и. В один із таких моментів, коли мене не було вдома, він прийшов у будинок і побачив, що там лише молодша донька, яку я вклала спати, і мій старший син. Цього разу він побив мого сина. Дитина змогла все це записати на диктофон. На записі навіть чути було звуки ударів і те, як син просить його зупинитися, кричить: «Ти мене вб'єш».

Коли я повернулася додому, побачила, що дитина просто снія, на шиї відбиток дорослої руки.

«Коли ми вийшли з автобуса, сльози лились рікою»

Я швидко збрала речі, зателефонувала у притулок UNFPA для постраждалих від насильства, де я була раніше. Я прийняла рішення виїжджати із міста. Ми знайшли гроші, в притулку взяла мої документи і передали на Київ, я знала, що там мене вже чекають, мені є куди їхати. Зі мною весь час були на зв'язку й допомагали на кожному кроці.

Дорога була важкою. Було багато російських блокпостів, перевіряли документи, чоловіків щоразу виводили з автобуса. На шостому блокпосту хтось у нашому автобусі кричить: «Слава Україні!». Наступний блокпост знову «Слава Україні!» Я не зрозуміла одразу, що відбувається, запитую: «Хто це кричить постійно?». А мені відповідають: «Вже можна, це наші». І я відчула неймовірне полегшення.

Ми вийшли з автобуса і сльози у всіх лились рікою. Військові нас зустріли словами: «До Нового року повернетесь додому». Ми заридали ще більше.

Ми доїхали до Запоріжжя, а звітки вирушили у Київ. Співробітники сервісів, які підтримує UNFPA, нас вже там чекали. За нами на вокзал приїхали і доставили до Кризової кімнати. Оскільки у цій кімнаті можна перебувати від 10 до 20 днів, нам запропонували поселитися у притулку, де можливе довготермінове проживання. Там можна жити безкоштовно, крім того, у притулку можуть допомогти знайти роботу, влаштувати дітей у садочок чи школу.

Але я знайшла квартиру у хорошому районі. Зараз дитина ходить у садочок.

Я ж отримую допомогу психолога та юриста у київському Центрі допомоги врятованим. Нам допомогли з оформлення документів на закордонний паспорт, отриманням виплат, як внутрішньо переміщеним особам. Я відчуваю, як крок за кроком змінюється моє життя. Як я стаю спокійнішою, вільнішою, впевненішою у своєму майбутньому.

Я хочу, щоб інші жінки, які опинилися у такій же ситуації не боялися просити про допомогу. Я вдячна кожному: від оператора гарячої лінії, до співробітників поліції

і фахівців Центрів допомоги врятованим. Вдячна всім тим, хто створив систему, де жінки можуть отримати допомогу.

А ще хочеться закликати людей, які мають можливість евакуюватися, робити це. Мене зупиняли думки: «Куди я поїду, хто на мене там чекає? Тут мій будинок, батьки, знайомі, хтось допоможе. Чи зможу я сама з трьома дітьми почати все з початку у новому місті?». Але я на власному досвіді пересвідчилася, що тебе не покинуть напризволяще. Волонтери є у будь-якому місті. Допомагають і облаштуватися, і знайти житло, роботу, забезпечують харчуванням. Якщо ви відчуваєте, що вашому життю чи безпеці є загроза, звертайтеся по допомогу!

За час роботи, станом на лютий, Центр допомоги врятованим у Києві надав підтримку **понад тисячі клієнтів**.

КИЇВ

СТАНОМ НА: 12.02.2023

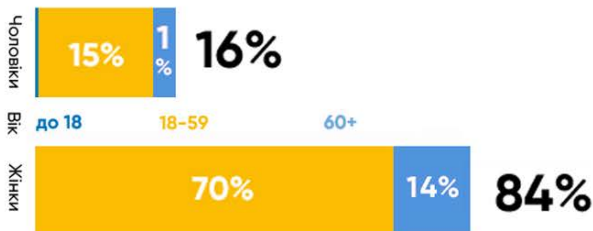
1012

Кількість усіх наданих послуг

75%

послуг надано ВПО

ДЕМОГРАФІЧНІ ПОКАЗНИКИ БЕНЕФІЦІАРІВ

КІЛЬКІСТЬ ПОСЛУГ ЗА ВИДОМ

ВИЯВЛЕНО ВИПАДКІВ

Гендерно зумовленого насильства **23** Сексуального насильства **0**

П'ЯТИЙ ЦЕНТР ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ ЗАПРАЦЮВАВ У СІЧНІ 2023 РОКУ У **ЧЕРНІВЦЯХ**. Лише за місяць роботи, центр надав послуги **понад 200 разів**.

ЧЕРНІВЦІ

СТАНОМ НА: 12.02.2023

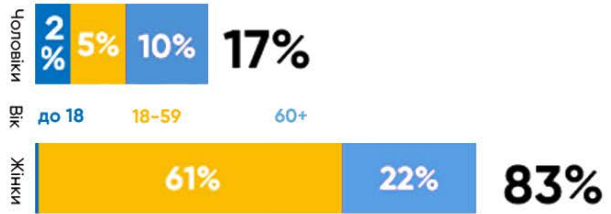
203

Кількість усіх наданих послуг

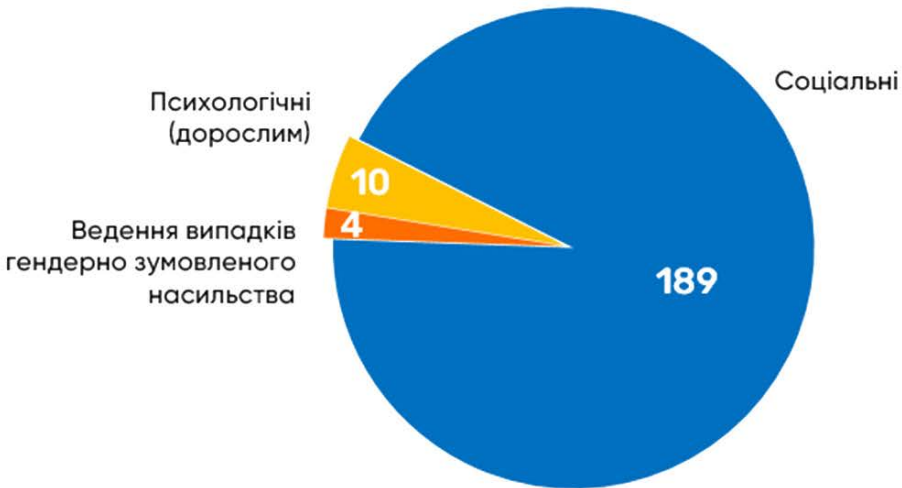
96%

послуг надано ВПО

ДЕМОГРАФІЧНІ ПОКАЗНИКИ БЕНЕФІЦІАРІВ

КІЛЬКІСТЬ ПОСЛУГ ЗА ВИДОМ

ВИЯВЛЕНО ВИПАДКІВ

Гендерно зумовленого насильства **2** Сексуального насильства **0**

Наразі в Україні триває підготовка до відкриття ще декількох Центрів допомоги врятованим.

Паралельно із цим в рамках роботи центрів стартують інші ініціативи. Наприклад, від лютого у Центрах допомоги врятованим можна було отримати мотиваційні зимові набори із теплими ковдрами та засобами гігієни.

Підсумком й головною оцінкою роботи Центрів допомоги врятованим є вдячні відгуки тих людей, чий життя вони змінили.

Загалом, від початку роботи центрів, станом на лютий 2023 року, всі вони сумарно надали допомогу понад **восьми з половиною тисячам осіб**.

ЦЕНТРИ ДОПОМОГИ ВРЯТОВАНИМ Загальні дані станом на: 12.02.2023

КІЛЬКІСТЬ ПОСЛУГ ЗА ВИДОМ **8729** **93%**
Кількість усіх наданих послуг послуг надано ВПО

КІЛЬКІСТЬ ПОСЛУГ, ЗА ЛОКАЦІЄЮ

ДЕМОГРАФІЧНІ ПОКАЗНИКИ БЕНЕФІЦІАРІВ

Вік: до 18, 18-59, 60+

ВИЯВЛЕНО ВИПАДКІВ

Гендерно зумовленого насильства **536** Сексуального насильства **53**

ЩОБ ОТРИМАТИ
ДОПОМОГУ **ЦЕНТРІВ
ДОПОМОГИ
ВРЯТОВАНИМ** У
ВАШОМУ МІСТІ
ЗВЕРТАЙТЕСЬ:

КИЇВ

вулиця Райдужна, 6А

+38 (066) 170 48 90

пн-пт — з 9:00 до 17:00,

сб — з 9:00 до 15:00

ЛЬВІВ

Львівський палац мистецтв,
вул. Миколи Коперника, 17

+38 (067) 600 32 69,

+38 (050) 777 22 19

пн-пт — з 10:00 до 18:00

ЗАПОРІЖЖЯ

проспект Соборний, 106

+38 (050) 463 16 29

пн-пт — з 9:00 до 16:00

ДНІПРО

Крутогірний узвіз, 21, Центр
сучасного мистецтва DCCC

+38 (099) 245 21 21

пн—пт з 9:00 до 16:00

ЧЕРНІВЦІ

вулиця Головна, 128

+38 (098) 09 03 997

пн-пт — з 10:00 до 18:00

Найновішу інформацію
щодо роботи Центрів
допомоги врятованим
можна знайти на сайті
UNFPA

**ЦЕНТР
ДОПОМОГИ
ВРЯТОВАНИМ**